

Arrest

nr. 230 627 van 20 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 december 2009 dient verzoekster een eerste aanvraag in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 12 september 2011 wordt voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Verzoekster gaat hiertegen in beroep. Op 9 november 2011 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.2. Op 5 december 2011 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing betreffende de aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.3. Op 19 januari 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 februari 2012 verklaart de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk.

1.4. Op 9 augustus 2012 dient verzoekster een derde aanvraag in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 21 november 2012 neemt de gemachtigde de beslissing tot niet inoverwegingneming.

1.5. Op 20 juni 2018 dient verzoekster een vierde aanvraag in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 24 mei 2019 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 24 mei 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,

Naam, voornaam: O(...), G(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Nigeria

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als J(...) J(...), geboren op (...) te (...) en als S(...), G(...), geboren op (...) te (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen’, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum...*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert twee middelen aan die samen worden besproken.

Het eerste middel luidt als volgt:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Een bevel is een verwijderingsmaatregel. In de bestreden beslissing is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekers. Er is geen enkele referentie naar dat gezinsleven. Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. In die zin diende ook artikel 8 EVRM gerespecteerd te worden.”

Het tweede middel luidt:

“Schending van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:
. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen. Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest. In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38): Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen: (...). Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Het tweede middel is ongegrond.

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing. Welnu verzoekster verwijst naar het feitelijk gedeelte en het eerste middel van dit verzoekschrift. Verzoekster wijst ook op volgende elementen. Moest verzoekster gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met haar uitzonderlijk privéleven (zie

feitelijke gegevens), haar totale integratie en haar moeilijke medische en emotionele toestand, alsmede met haar lang verblijf in België rekening had moeten gehouden worden. Verzoekster zelf verblijft sedert 2005 onafgebroken in België. Verzoekster had kunnen wijzen op haar totale integratie in België als belangrijke factor in haar privéleven (artikel 8 EVRM) en haar medische problematiek (artikel 3 EVRM):
-haar erg ontwikkeld en uitgebouwd privéleven in België; het gaat om een zeer uitzonderlijk karakter van privéleven en integratie;

-cursussen Nederlands gevolgd in 2009-2012 en spreekt zeer goed Nederlands; de lesgevers bevestigen de positieve ingesteldheid van verzoekster en haar goede kennis van het Nederlands.

-een verklaring van de heer E. J. (...), dramaturg bij het Toneelhuis te Antwerpen, waarin deze het heeft over 'zijn vriendin' G. O. O. (...); haar jarenlange vriendschappelijke relatie met de heer E. J. (...); deze heeft ondermeer in een boek een ode met tekst en gedicht geschreven gericht aan 'Beste G. (...)'. Specifiek is haar contact in de artistieke gemeenschap te Antwerpen.

-haar medische problemen met name de medische ingreep (hysterectomie, verwijdering baarmoeder) en de daarmee gepaard gaande depressie met slaapstoornissen, concentratiestoornissen en affectieve vervlakking.

Essentieel is en blijft dat met de realiteit van het gezins- en privéleven moet worden rekening gehouden, en deze is het zeer lange verblijf van verzoekers in België. Het privéleven van artikel 8 EVRM beperkt zich niet tot het gezinsleven op zich, hoewel dit in casu een afdoend argument is om te stellen dat de niet naleving van de hoorplicht een inbreuk betekent daar dit tot een andere beslissing had kunnen leiden. Maar ook het ruimere privé-leven met inbegrip het lange verblijf dient in aanmerking te worden genomen. De bestreden beslissing doet dit op geen enkele wijze. Verzoekster had verder kunnen wijzen op de noodzaak om in haar zaak het redelijkheidsbeginsel te respecteren. Gezien de hier vermelde concrete gegevens van de situatie van verzoekster is het niet redelijk een bevel uit te vaardigen. Deze gegevens hadden tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven. Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van haar "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden. e beslissing schendt vermelde artikels op zich, minstens in samenhang. Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd"

2.2. Aangaande de beweerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, wel een uitoefening van het Unierecht inhoudt en dat bijgevolg het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wel dient gerespecteerd te worden.

De betrokken vreemdeling dient bijgevolg in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden. Het arrest Boudjlida legt dienaangaande de verantwoordelijkheid duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij dus gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van het geval (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad moet evenwel onderstrepen dat verzoekster in het kader van haar aanvraag van 20 juni 2018 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis de mogelijkheid heeft gehad om op nuttige wijze en daadwerkelijk voor haar belangen op te komen. Zij heeft van deze gelegenheid gebruik gemaakt en heeft in die aanvraag gewezen op haar privéleven. Een beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, dit wil zeggen waarin de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of verzoekster al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren, kan aangenomen worden als een

gelegenheid waarin verzoekster daadwerkelijk haar standpunt kenbaar kan maken over de redenen die de overheid ervan zou kunnen weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (RvS 23 februari 2016, nr. 11.808), onder het voorbehoud dat er geen te lange tijdspanne is verstreken tussen de beslissing waarin de aanvraag op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard en de datum van het bevel (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§'n 67 tem 70). Nu het thans bestreden bevel een volgbeslissing vormt van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, die eveneens op 24 mei 2019 door dezelfde attaché werd genomen en eveneens op 24 mei 2019 aan verzoekster werd betekend, kan verzoekster niet ernstig voorhouden voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet afdoende gehoord te zijn en geen gelegenheid te hebben gehad om haar privéleven aan de gemachtigde kenbaar te maken.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht of zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest wordt dan ook niet aangenomen.

Ook wat de beweerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, stelt de Raad vast dat, uit de motieven van de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard van dezelfde datum, waarvan het bestreden bevel een volgbeslissing vormt, genoegzaam blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met haar privéleven zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze motieven dienden in het bestreden bevel niet te worden herhaald. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. In de beslissing van 24 mei 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard, wordt het volgende gemotiveerd over verzoeksters privéleven: *“Verzoekster wenst de nadruk te leggen op haar erg ontwikkeld en uitgebouwd privéleven in België dat van een uitzonderlijk karakter zou zijn. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Hoewel uit de voorgelegde stukken blijkt dat betrokkene inderdaad een privéleven opbouwde in België, merken we op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

In dezelfde zin kan betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM worden verwezen naar de motivering in de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan het bestreden bevel een volgbeslissing vormt. De Raad herinnert eraan dat in de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis werd gemotiveerd dat een tijdelijke scheiding niet disproportioneel is, waarbij moet worden gesteld dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk is gemaakt. Nu de motieven en proportionaliteitsafweging gekend zijn door verzoekster op basis van de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis, diende de gemachtigde hieromtrent eveneens niet opnieuw in het bestreden bevel te motiveren.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC